

РЕШЕНИЕ

№ 18848

гр. София, 04.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

като разгледа дело номер **540** по описа за **2024** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Б. А. срещу Решение №3679 от 31.07.2023 г. по нахд № 9076/2021 г.на Софийски районен съд /СРС/, НО, 102 –ри състав. С решението се потвърждава Наказателно постановление № 21-513-07-30013 от 22.04.2021г., издадено от Началника на 07 РУ-СДВР, с което на осн. чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.257, ал.1 от ЗМВР на жалбоподателя В. Б. А. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева за нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР.

В касационната жалбата са изложени съображения за допуснато от въззивния съд съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че съставът на СРС е бил пристрастен при постановяване на решението, като с бавенето по делото е лишил касатора от упражняване на правото му на защита. Посочва, че наказателното постановление е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила, като не била спазена формата на НП и не съдържало описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават, бил посочен само един свидетел. Твърди, че АУАН бил съставен и НП било издадено без да са изяснени действителните факти по спора. Оспорва се компетентността на органа издал АУАН и НП. Твърди, че съдът е игнорирал събраните доказателства и в частност експертизата на видео записа на автобуса, а нарушението било недоказано. Твърди, че полицаите се нахвърлили грубо,

без да се представят и да поискат да представи документ за самоличност. Оспорва показанията на свидетелите като неверни. Посочва, че не е оказал съпротива, а като всички пътници се е държал за тръбите на автобуса. Оспорва присъдените в полза на ответника по касационното производство разноски пред СРС, тъй като бил безработен, социално слаб и на инвалидна пенсия. Моли за отмяна на съдебното решение и наказателното постановление.

Ответникът – Началника на 07 РУ-СДВР, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХШ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: свидетелката К. Д. и жалбоподателя А. работили заедно преди приблизително 15 години, като имали и интимна връзка, която приключила към 2008г. През месец октомври 2020г. жалбоподателят А. отново започнал да се обажда по телефона на Д., като искал двамата да се виждат и да заживеят заедно. Свидетелката категорично отказвала подобни предложения, тъй като междуременно се била омъжила за свидетеля Д. Д., но жалбоподателят продължавал да я притеснява с постоянни телефонни обаждания, пишел ѝ съобщения и дори започнал да посещава нейния дом и работното ѝ място. Заради това, съпругът на свидетелката свидетеля Д. Д. я изчакал след работа и я придружавал до дома им. Поради тези действия на жалбоподателя, свидетелката К. Д. депозирала заявление в 08 РПУ - СДВР и в СДВР, в които описала, че върху нея се упражнява системен психически тормоз от страна на жалбоподателя, изразяващ се в постоянни обаждания по телефона с искания за срещи и съвместно съжителство, както и с посещения на адреса, на който тя живее. На 17.03.2021г., около 18:00 ч., свидетелката К. Д. излязла от работа, като нейният съпруг свидетеля Д. Д. я изчакал отвън, и двамата тръгнали към автобусната спирка, за да се приберат в дома си. По пътя към спирката били пресрещнати от жалбоподателя В. А., който отново започнал да търси обяснения от свидетелката Д. за липсата на обаждания по телефона, опитал да провокира свидетеля Д. с думи, че му пречел да се вижда с „приятелката си” и така двамата съпрузи, придружавани от жалбоподателя А., стигнали до спирката на МГТ „ул. С. М.”. След идването на автобуса по линия № 88 двамата съпрузи се качили в него, като първа в автобуса се качила свидетелката Д., а след нея се качил и свидетелят Д., който при качването си, на вратата на автобуса се бутнал в жалбоподателя А., защото последният също се опитвал да се качи вътре, а свидетеля Д. от своя страна, се опитвал да му попречи да го направи. Жалбоподателят А. силно блъснал свидетеля Д. и влязъл вътре в превозното средство. Семейство Д. и жалбоподателят застанали срещу втората врата в превозното средство. Вътре в автобуса касаторът отправял цинични реплики и свид. Д. позвънила на тел.112.

Сигналът бил препратен на 07 РПУ, откъдето изпратили полицейски служители, които се качили в автобуса на спирка „Б.. Г.М.Д.“. Единият от тях – свид. Р. поискал документ за самоличност от касатора, който отказал да го представи и бил изведен от автобуса, свален на земята, задържан с помощни средства и отведен в полицейското управление, където бил задържан на основание чл. 72 от ЗМВР. По случая била образувана полицейска преписка № 3382р-99376/18.03.2021г. по описа на 07 РПУ - СДВР, като с постановление № ДН-15777/07.04.2021г. СРП отказала да образува досъдебно производство. Въз основа на съставения АУАН сер. АА № 13/17.03.2021г. (фабр. № 836885), на 22.04.2021г. началникът на 07 РПУ - СДВР издал процесното НП № 21-513-07-30013/22.04.2021г., в което били описани обстоятелствата по извършване на административното нарушение, неговото фактическо описание (неизпълнение на законно отдадено устно полицейско разпореждане на процесиите дата, време и място в автобуса), правната му квалификация (нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР), и наложеното административно наказание „глоба” в размер на 100 лева на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР. Фактически обстоятелства СРС е установил въз основа на събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства на свидетелите И. Б. Х., А. Г. Р., К. Ц. Д. и Д. И. Д., писмени доказателства, веществените доказателства, видео-техническата експертиза, комплексна лицево-идентификационна и аудио-техническа експертиза.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящия състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са извършени от компетентните органи по смисъла на чл. 267, ал. 1- 2 от ЗМВР предвид представените по делото Заповед № 8121з-1098/25.08.2017г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121з -1371/11.11.2015г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Неоснователни са възраженията на касатора за допуснати нарушения на процесуалния закон. Не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП. Спазени са императивните разпоредби на чл.40, ал.1 и чл.43,ал.1 от ЗАНН, като АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя и на свидетел по извършване и установяване на нарушението, актът е подписан от актосъставителя и свидетеля по него, екземпляр от съставения АУАН е бил връчен на жалбоподателя. АУАН е съставен в присъствието на свидетел на нарушението, а именно И. Б. Х., като няма законова пречка това лице да е полицейски служител.

Спазени са изискванията на чл. 42, т. 3 и 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП. Посочени са точно датата и мястото на извършване на нарушението, подробно е описано нарушението, изразяващо се в неизпълнение на надлежно даденото устно разпореждане да се представи документ за самоличност, както и на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, посочена е и съответната правна квалификация на нарушението по чл. 64, ал.4 ЗМВР, индивидуализирана е наложената санкция – глоба в размер на 100 лв., както и правното основание за прилагането ѝ – чл. 53,ал.1 ЗМВР

и 257, ал.1 ЗМВР. Не се констатират непълноти, противоречия и неясноти, които да доведат до ограничаване правото на защита на лицето. По изложените аргументи съдът намира за неоснователни възраженията на касатора, че в АУАН и НП липсват част от задължителните реквизити.

С оспореното НП на касатора е наложена санкция на основание чл. чл. 257, ал. 1 ЗМВР за нарушение на разпоредбата на чл. 64, ал.4 ЗМВР. Съгласно чл. 257, ал. 1 ЗМВР „който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 500 лв.“. В общия случай разпорежданията се дават в писмена форма, а при невъзможност да бъдат дадени писмено, законът допуска разпорежданията да са в устна форма или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, а при изпълнение на функциите по контрол на правилата за движение по пътищата чрез положение на тялото и/или ръцете, действия и др. От изслушаните свидетелски показания става ясно, че разпореждането е отправено устно, изяснени са и предпоставките и неотложността на действията на полицейските служители, които изключват приложението на чл.64, ал.1 ЗДВП с предоставяне на писмени нареждания. Както посочва свидетелката Д., А. е проследил нея и съпруга ѝ, качил се е с тях в превозното средство, държал се е грубо и арогантно с тях, нарушавал е обществения ред в превозното средство. Тези обстоятелства се потвърждават и от разпита на полицейските служители И. Х. и А. Р., последният от които е съставил АУАН за неизпълнение на полицейско нареждане. Те са възприели посочената от Д. ситуация, А. крещял, легитимирали са се, лицето е помолено да представи документ за самоличност и да слезе от автобуса, но е отказало. Тъй като превозното средство е било пълно с пътници, а А. се държал с ръце и крака за тръбите на автобуса, е изведен от спрялото превозно средство, а самоличността му е установена в РПУ. От посочените обяснения и свидетелски показания, които съставят на СРС е кредитирал като ясни, точни и непротиворечиви, съдът е установил обстоятелствата, при които е дадено полицейското нареждане, съответно необходимостта от даването му в устна форма, безспорно установено е и даването на самото нареждане, което е възприето от всички присъстващи и от страна на касатора А.. Така установените факти са потвърдени и от изготвените и приети по поделото експертизи. От показанията на А. Р., свидетеля Д. и И. Х. се установява и последният елемент от фактическия състав на нарушението, а именно неизпълнението от страна на В. А. на даденото устно полицейски нареждане.

Формира се извод, че действително осъществилата се фактическа обстановка е подведена под релевантната правна норма, като за наказаното лице съществува яснота в какво се изразява неправомерното му поведение – предпоставка да му бъде ангажирана и административнонаказателна отговорност. Законосъобразно на касатора А. е наложено административно наказание „глоба“ в минималния размер установен в разпоредбата на чл. 257, ал.1 ЗМВР, а именно 100 лева. Поради това, въпросът за неговата справедливост не подлежи на обсъждане. Въпреки че не са настъпили вредоносни последици, констатираното нарушение се отличава с висока степен на обществена опасност и засяга голям кръг от потенциално застрашени хора. Не са налице предпоставките за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, предпоставка за отмяна на НП /вж. мотивите на ТР № 8/16.09.2021 г. по т.д. № 1/2020 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС/.

Настоящият състав на съда намира за неоснователни възраженията на касатора, че

съставът на СРС е постановил оспореното в настоящото производство съдебно решение в нарушение на принципа за безпристрастност и като е нарушено правото на защита на А.. Съдът констатира, че въззивната инстанция е предприела всички необходими процесуални действия за изясняване на фактическата обстановка, като са разпитани актосъставителят Г. Р., свидетеля И. Х., Д. Д., К. Д., както и Л. Г.. По делото е приобщена преписка № 233/2022г. на СГП, както и аудио и видео записи от камери на Център за градска мобилност, поставени в автобуса, в който е пътувал А. от деня, в който е извършено нарушението. Извършени са видео – техническа експертиза и комплексна експертиза, като заключенията на вещите лица са приети по делото без възражения на страните. Съдът е допуснал всички доказателствени искания на касатора А., проведени са няколко на брой съдебни заседания, за които всички страни са надлежно призовани. Поради това съдът намира за неоснователни наведените от касатора възражения за нарушаване на правото му на защита и принципа за безпристрастност на развилото се пред СРС производството.

Неоснователно е и възражението срещу присъдените от СРС разноски на ответника, тъй като същият е представляван от юрисконсулт в заседание на 07.07.2022г. и 25.10.2022г., който е депозирал и писмени бележки (л.22). Поради това и съгласно чл. 63д, ал.4 и 5 от ЗАНН юрисконсултското възнаграждение е било дължимо, като същото е присъдено в минимален размер. Твърденията на касатора за липса на средства, тъй като е безработен, социално слаб и на инвалидна пенсия, не са подкрепени с доказателства.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3679 от 31.07.2023 г. по нахд №9076/2021г.на Софийски районен съд /СРС/, НО, 102 състав.

ОСЪЖДА В. Б. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: